

p/cco/lo

รสชาติเล็ก ๆ ระหว่างบรรทัด

ร้านหนังสือฮยุนัมดงยืนดีต้อนรับ

어서 오세요, 휴남동 서점입니다

อวังโบริม

เขียน

วนิดา คราวเหมา:

แปล

ก ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

คนต้องอ่านหนังสือกันให้มากขึ้น

แล้วคนที่รู้สึกเห็นอกเห็นใจกับความทุกข์ยากของผู้อื่นก็จะมีมากขึ้น

และนั่นก็จะทำให้โลกใบนี้ดีขึ้นอย่างรวดเร็วด้วยค่ะ

- ฮวังโบริม

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าหากหนังสือหนึ่งเล่มบอกต่อข้อความอะไรบางอย่างกับผู้อ่าน
เสมอ เช่นนั้นหนังสือเล่มนี้ก็คงจะเป็นเล่มที่คอยบอกทุกคนตั้งแต่ต้น
จนจบว่าเป็นตัวคุณอย่างที่เป็นในตอนนี้ก็ดีมากพอแล้ว

ทั้งยังบอกคุณว่าไม่เป็นอะไรเลย ถ้าจะร้องไห้ออกมาบ้าง

ไม่เป็นอะไรเลย ถ้าจะอนุญาตให้ตัวเองหยุดพัก

เพื่อทำความรู้จักกับตัวเองให้มากขึ้นอีกสักนิด

และคอยย้ำเตือนให้คุณเชื่อมั่นว่าชีวิตที่ผ่านมาไม่ได้ผ่านไปอย่าง

สูญเปล่า

เพราะทุกเรื่องราวความสุขและความเศร้าที่ทำให้หัวเราะและ
ร้องไห้

ทุกความมุ่งมั่นและความพยายามที่ผ่านมาจะทำให้คุณเป็นตัวเอง
ในแบบที่เข้มแข็งขึ้นอย่างแน่นอน

หนังสือเล่มนี้จะคอยตะแคงไหล่คุณที่ถึงแม้จะใช้ชีวิตอย่างเต็มที่แล้ว
แต่ก็ยังคงกังวลอย่างแผ่วเบา เพื่อปลอบโยนและบอกให้คุณลองทบทวนดู
อีกครั้งว่าสิ่งที่ต้องการในชีวิตแท้จริงแล้วคืออะไร

บนโลกใบนี้ยังมีหนังสือและร้านหนังสืออีกมากมายที่รอให้คุณ
ค้นพบ ไปรับฟังถ้อยคำปลอบโยนจากเรื่องราวในหนังสือ และสัมผัส
รสชาติชีวิตอันหลากหลายที่อบอวลอยู่ภายในร้านหนังสือเหล่านั้น

แต่ ณ ตอนนี...ณ เวลานี้ ที่คุณหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา
นั่นหมายความว่า คุณได้ค้นพบร้านหนังสือแห่งหนึ่ง ที่อาจไม่ได้
สมบูรณ์แบบที่สุด
อาจจะยังงก ๆ เงิน ๆ แต่ก็พร้อมที่จะโอบกอดคุณเอาไว้ด้วยหัวใจ
ที่อบอุ่น
ร้านหนังสือฮยุนัมดงยินดีต้อนรับ...

กดจออ่าน
pcco/o

หมู่บ้านใดไร้ซึ่งร้านหนังสือ ที่นั่นย่อมไม่ใช่หมู่บ้าน
ที่แห่งนั้นอาจเรียกตนเองว่าเป็นหมู่บ้าน
แต่ตนย่อมรู้ดีว่าไม่อาจหลอกจิตวิญญาณได้

- นีล เกแมน (นักเขียน)

สารบัญ

ร้านหนังสือควรเป็นแบบไหนกัน	1
จากนี้ไม่ต้องร้องไห้อีกต่อไปแล้ว	5
กาแฟของวันนี้รสชาติอะไรเพราะ	13
เรื่องราวของผู้คนที่ลาจาก	22
จะแนะนำหนังสือดี ๆ ได้หรือเปล่านะ	27
เวลาแห่งการนั่งเขียน เวลาแห่งการสนทนา	36
บ๊วกกอลักที่เจ้าของร้านหนังสือเป็นผู้ดำเนินรายการเอง	45
กาแฟกับแพะ	56
มีกระดุมแต่ไม่มีรังดุม	65
เหล่าลูกค้าขาประจำ	82
อีเวนต๋ฟองน้ำล้างจานจบลงด้วยดี	91
เป็นคนดีในบางคราว	107
หนังสือทุกเล่มต่างเท่าเทียมกัน	112
เสียงประสานและเสียงไม่ประสาน	121
คุณนักเขียนกับเรื่องของคุณเหมือนกันแค่ไหนคะ	136
ประโยคที่ฟังดูจะงะบดบังน้ำเสียงอันไพเราะ	143
คืนวันอาทิตย์ที่ใช้เวลาไปอย่างอึมกอึมใจ	155
ทำไมหน้าตาเป็นแบบนี้ล่ะ	162
ทัศนคติของเรากี่มีต่องาน	173
การที่ร้านหนังสือเข้าที่เข้าทาง	188

ถึงแม่จะอยากปฏิเสธให้ชัดเจน	201
ความรู้สึกที่เป็นที่ยอมรับ	207
ต้องการความสามารถที่จะทำให้ความโกรธสงบลง	212
เปิดชั้นเรียนบรรยายการเขียน	220
เป็นกำลังใจให้คุณ	229
ชมรมอ่านหนังสือของเหล่าคุณแม่	246
เปิดร้านหนังสือแล้วจะเสี่ยงปากท้องได้หรือเปล่า	251
วันนี้เป็นวันจันทร์ที่มีมาริสตา	262
ผมจะตรวจแก้ให้ออง	265
อย่างซื่อตรงและเอาใจใส่	275
ตอนชงกาแฟ ให้คิดถึงแค่กาแฟ	285
ผู้ชายคนที่มาหาขี้อูคือใคร	291
ปล่อยอดีตให้ผ่านไป	298
โดยไม่รู้สึกรังไร	311
แค่อยากให้มาชอบกันแค่นั้นเอง	319
ชีวิตที่ร่ายล้อมไปด้วยคนดีๆ มากมาย	330
ทดสอบหัวใจ	341
สถานที่ซึ่งทำให้ฉันเป็นคนที่ดีกว่าเดิม	353
แล้วพบกันที่เบอร์ลิน	359
อะไรทำให้ร้านหนังสืออยู่รอดต่อไปได้	369
ส่งท้ายจากผู้เขียน	376
ส่งท้ายจากผู้แปล	380
เกี่ยวกับผู้เขียน	382
เกี่ยวกับผู้แปล	383

ร้านหนังสือควรถูกเป็นแบบไหนกัน

ลูกค้าที่จำเวลาเปิดร้านผิดกำลังเดินเตร่อยู่ด้านนอกร้าน เขาย่อตัวลงพลางใช้มือป้องตรงหน้าผากเพื่อเพ่งมองเข้าไปในร้านหนังสือ ย้องจุ่มองแค่ครู่เดียวก็นึกออกอย่างรวดเร็วว่าเขาคือลูกค้าที่มักจะสวมชุดสูทและแว่นมาที่ร้านหลังเลิกงานสัปดาห์ละสองถึงสามครั้ง

“สวัสดีค่ะ”

ชายคนนั้นตกใจกับเสียงที่ได้ยินแบบไม่ทันตั้งตัว เขายังคงค้างอยู่ในท่าเดิมเพียงแต่เอี้ยวคอหันมามอง เมื่อเขาเห็นใบหน้าของย้องจุ่มองและจำได้ว่าเป็นเธอ เขาก็เอามือลงอย่างรีบร้อนแล้วเหยียดตัวยืนขึ้น จากนั้นก็หัวเราะด้วยท่าทางเคอะเขิน

“ปกติผมมาแค่ตอนเย็นอย่างเดียว เพิ่งเคยมาเวลานี้ครั้งแรกเลยครับ”

พอเห็นย้องจุ่มองโดยไม่พูดอะไร ชายคนนั้นก็พูดต่อ

“แต่ว่า ผมอิจฉาจริงๆ นะครับที่คุณได้เริ่มงานตอนเที่ยง”

ย้องจุ่มองตอบเขาอย่างแผ่วเบาจากนั้นก็ตอบกลับไป

“คนอื่น ๆ ส่วนมากก็บอกแบบนี้แหละค่ะ”

ชายคนนั้นทำเป็นมองไปทางอื่นขณะที่ย็องจูใช้นิ้วกดรหัสผ่านดังตื๊ด ๆ เขาหันกลับมาเมื่อได้ยินเสียงประตูร้านเปิด เมื่อชะงักเข้าไปมองด้านในร้านหนังสือ ใบหน้าของเขาก็ผ่อนคลายลง ย็องจูเปิดประตูออกกว้างค้างเอาไว้แล้วหันไปพูดกับชายคนนั้น

“กลิ่นจากเมื่อคืนอาจจะยังค้างอยู่บ้าง ฉันหมายถึงกลิ่นตอนกลางคืนกับกลิ่นหนังสือนะคะ แต่ถ้าคุณไม่ว่าอะไร เชิญเข้ามาข้างในก่อนก็ได้ค่ะ”

คำพูดของย็องจูทำให้ชายคนนั้นโบกมือทั้งสองข้างไปมาเล็กน้อยพร้อมกับก้าวถอยหลังออกมา

“อ่า ไม่เป็นไรครับ ผมว่าผมไม่รบกวนคุณนอกเวลางานดีกว่า เอาไว้ผมจะกลับมาอีกรอบ ว่าแต่วันนี้อากาศร้อนมากจริงๆ นะครับ”

ย็องจูรู้สึกได้ถึงแสงอาทิตย์ร้อนแรงที่ส่องลงมาบนแขนของเธอ เธอยิ้มกลับอย่างแผ่วเบาพร้อมกับตอบรับความปรารถนาดีของชายคนนั้นด้วยความรู้สึกขอบคุณ แล้วตอบกลับคำพูดของชายคนนั้น

“นั่นสิคะ เพิ่งจะเดือนมิถุนายนเอง แต่ร้อนขนาดนี้แล้ว”

หลังจากเธอยืนมองด้านหลังของชายที่เดินจากไปสักพัก ย็องจูก็เข้าไปในร้านหนังสือด้วยจิตใจที่เบิกบาน เพราะจิตใจของเธอเปิดรับสถานที่ทำงานด้วยความยินดี ประสาทสัมผัสทั้งหมดในร่างกายของย็องจูสัมผัสได้ถึงความสบายใจจากสถานที่นี้ เธอตั้งใจไว้ว่าจะไม่ค้นหาความหมายใดๆ จากคำพูดอย่าง “ความตั้งใจแน่วแน่” หรือ “ความกระตือรือร้น” แบบนั้นอีก สิ่งที่เขาควรยึดมั่นไม่ใช่คำพูดที่เขาต้องพูดซ้ำแล้วซ้ำเล่าเพื่อผลักดันตัวเอง เพราะตอนนี้เธอรู้ถึงสิ่งที่เรียกว่าประสาทสัมผัสของร่างกายแล้ว ต่อจากนี้การที่เธอบอกว่าชื่นชอบสถานที่ใดสถานที่หนึ่งจะมีความหมายเช่นนี้ ร่างกายของเธอดีตอบรับกับ

สถานที่นั้นหรือเปล่า ฉันเป็นตัวของตัวเองในสถานที่นั้นได้หรือเปล่า
 ฉันไม่ได้ทำให้ตัวเองรู้สึกแปลกแยกในสถานที่นั้นใช่หรือเปล่า ฉันรู้สึก
 หวงแหนและรักตัวเองในสถานที่นั้นหรือเปล่า ที่แห่งนี้ ร้านหนังสือนี้
 คือสถานที่แบบนี้สำหรับย็องจู

วันนี้อากาศร้อนมากจริง ๆ ถึงอย่างนั้นก็มีสิ่งที่ต้องทำก่อนจะ
 เปิดเครื่องปรับอากาศ นั่นคือการปล่อยอากาศของวันวานทิ้งไป
 แล้วรับเอาอากาศใหม่เข้ามา เมื่อไรกันนะที่เธอจะหลุดพ้นจากอดีตได้
 ความพยายามที่จะหลุดพ้นถือว่าเป็นความโลภด้วยหรือเปล่า แม้ว่า
 ความคิดที่ผุดขึ้นมาจนเป็นนิสัยจะทำให้ย็องจูหนักใจ แต่เธอก็ผลัก
 ความคิดนั้นออกโดยพลันราวกับทำจนเป็นนิสัยแล้วเช่นกัน จากนั้น
 เธอก็ค่อย ๆ เปิดหน้าต่างที่ละบาน

เพียงเสี้ยววินาที อากาศร้อนอบอ้าวก็อัดแน่นเข้ามาภายในร้าน
 หนังสือ ย็องจูใช้มือโบกพัดไปมาเพื่อให้ลมปะทะบนใบหน้า พลัง
 กวาดตามองรอบ ๆ ร้านหนังสือ ถ้าเธอเป็นลูกค้าที่เพิ่งเคยมาร้านนี้
 เป็นครั้งแรกในวันนี้ เธอจะชอบที่นี่หรือเปล่านะ จะคิดใหม่ว่าถ้าเป็น
 หนังสือที่ร้านนี้แนะนำให้ละก็ จะต้องนำอ่านอย่างแน่นอนเลย ร้านหนังสือ
 ควรเป็นแบบไหนกัน ลูกค้าถึงจะเชื่อมั่นในตัวร้านหนังสือนั้น

ถ้าเธอเป็นลูกค้าที่มาที่นี่เป็นครั้งแรก... ก็คงจะถูกใจชั้นหนังสือ
 ตรงโน้นมากที่สุด ชั้นหนังสือที่ตั้งอยู่เต็มพื้นที่บริเวณผนังกว้าง ๆ ฝั่งหนึ่ง
 ชั้นหนังสือที่อัดแน่นไปด้วยหนังสือนิยายเพียงอย่างเดียว ไม่ลึนะ มีแค่
 คนที่ชอบนิยายเหมือนเธอเท่านั้นละที่จะชอบชั้นหนังสือนั้น ย็องจูเพิ่งได้รู้
 ก็ตอนมาเปิดร้านหนังสือว่าในบรรดาคนที่ชื่นชอบการอ่านหนังสือนั้น
 มีคนที่ไม่อ่านหนังสือประเภทนิยายอยู่มากเลยทีเดียว นักอ่านที่ไม่ได้
 เพลิดเพลินกับการอ่านนิยายคงไม่แม้แต่จะเฉียดกรายเข้าไปใกล้

ชั้นหนังสือนั้นแน่

ชั้นหนังสือที่อัดแน่นจนเต็มพื้นที่ผนังเป็นผลลัพธ์ที่เกิดจากความฝันอยากจะมีชั้นหนังสือแบบนี้ในวัยเด็กของเธอ สมัยชั้นประถมศึกษาที่เธอตกหลุมรักความสนุกจากการอ่านหนังสือ เธอมักจะไปอ้อนวอนกับพ่อเพื่อขอห้องที่อัดแน่นไปด้วยหนังสือเต็มผนังทั้งสี่ด้าน พ่อจึงว่ากล่าวเด็กน้อยย้องู โดยบอกว่าถึงแม้สิ่งที่เธออยากได้จะเป็นหนังสือ แต่ความอยากได้ที่เกินพอดีนั้นย่อมเป็นสิ่งไม่ดี เด็กน้อยย้องูรู้ว่าพ่อตั้งใจทำสีหน้าขึงขังเพื่อจะตัดสินใจข่างรบเร้าของเธอ แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็มักจะกลัวสีหน้าแบบนั้นจนร้องไห้โย แล้วผล็อยหลับไปในอ้อมกอดของพ่ออยู่บ่อยครั้ง

ย้องูเอนตัวพิงชั้นวางของพลาจ้องมองชั้นหนังสือ จากนั้นเธอก็ดึงตัวกลับมาแล้วเดินไปทางหน้าต่าง เหนือก็ระบายอากาศเสร็จเรียบร้อย ย้องูจุดหน้าต่างไล่มาจากหน้าต่างที่อยู่ด้านขวามือสุดก่อนเหมือนอย่างที่เราทำเป็นประจำ จากนั้นก็เปิดเครื่องปรับอากาศ แล้วเปิดเพลงที่เธอฟังบ่อยๆ จากเว็บไซต์ฟังเพลง เพลงที่เธอฟังอยู่ในอัลบั้ม *ไฮปัสแอนด์เพียร์* ของวงคีน นักร้องจากฝั่งอังกฤษ อัลบั้มนี้ออกมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 2004 แต่เธอเพิ่งได้ฟังครั้งแรกเมื่อปีที่แล้ว พอเธอได้ฟังก็ชอบมากจนเปิดฟังแทบทุกวัน น้ำเสียงเรื่อย ๆ เนิบ ๆ และเต็มไปด้วยความรู้สึกเพื่อฝันของนักร้องดังก้องภายในร้านหนังสือ แล้ววันนี้ก็เริ่มต้นขึ้น

จากนี้ไม่ต้องร้องไห้ อีกต่อไปแล้ว

ย็องจูนั่งลงที่โต๊ะหนังสือข้างเคาน์เตอร์แล้วเปิดอีเมลอ่าน เธอกำลังตรวจสอบว่ามียอดสั่งซื้อจากช่องทางออนไลน์เข้ามาเท่าไร พอตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว เธอก็อ่านเน็ตที่จดทิ้งไว้ก่อนกลับบ้านเมื่อคืน เธอตัดสินใจจดบันทึกสิ่งที่ต้องทำในวันนั้นเรียงตามลำดับความสำคัญ มาตั้งแต่สมัยชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ถ้าเป็นสมัยก่อนเธอคงจดบันทึก เพราะอยากควบคุมแต่ละวันให้ได้อย่างสมบูรณ์ แต่ตอนนี้เธอจดบันทึก เพื่อให้ใจสงบลง ถ้าเธอได้อ่านสิ่งที่ต้องทำไล่ไปตามลำดับความสำคัญ เธอจะรู้สึกมั่นใจมากขึ้นว่าจะใช้เวลาในวันนี้ได้เป็นอย่างดี

ตอนเปิดร้านหนังสือใหม่ๆ ช่วงสองสามเดือนแรก ย็องจูลืมเรื่องการจดบันทึกไปเลยด้วยซ้ำ ช่วงเวลานั้นเป็นช่วงเวลาในทุกอย่างหยุดนิ่ง เป็นเพียงช่วงเวลาที่ต้องอดทนเพื่อให้แต่ละวันผ่านไปเท่านั้น ก่อนหน้าที่เธอจะเปิดร้านหนังสือ เธอรู้สึกกระปรี้กระเปร่าราวกับโดนอะไรเข้าสิงไม่ลิ เรียกว่าเธอเสียสติไปแล้วน่าจะถูกต้องกว่า เธอสลัดความคิดอื่นๆ ออกจนหมด เหลือแค่ความคิดที่ว่าเธอจะต้องเปิดร้านหนังสือเท่านั้น โชคดีที่ย็องจูเป็นคนที่มีแรงฮึดขึ้นมา ถ้ามีเป้าหมายที่เธอตั้งใจแน่วแน่

เป้าหมายทำให้เธอวิ่งไปข้างหน้า เธอเลือกสถานที่ หาอาคาร จัดการ ตกแต่งภายใน สั่งหนังสือเข้าร้าน และพอมีเวลาว่างเธอก็ไปสอบ จนได้ใบประกาศนียบัตรการเป็นบาร์ิสตามาอีกด้วย

เธอเปิดร้านหนังสืออู๋นบงยิบตืออู๋นบกลางบ้านที่พักอาศัยในย่านอู๋นบ

ย็องจูเปิดร้านโดยการเปิดแค่ประตูร้านอย่างเดียวจริง ๆ เธอแทบจะไม่ได้ทำอย่างอื่นเลย สภาพร้านหนังสือของเธอดูไร้เรียวแรงและหายใจเหนื่อยหอบราวกับสัตว์ที่บาดเจ็บ บรรยากาศเงียบสงบของร้านหนังสือดึงดูดผู้คนในละแวกให้แวะเวียนมาก็จริง แต่แล้วไม่นานผู้คนที่แวะเวียนมามันก็ค่อย ๆ ลดลง นั่นเป็นเพราะย็องจูที่นั่งตัวขาวซีดราวกับคนที่ไม่มีเลือดเหลือในตัวเลยสักหยด เมื่อผู้คนเปิดประตูเข้ามาในร้าน พวกเขา รู้สึกเหมือนว่ากำลังบุกรุกพื้นที่ส่วนตัวของเธออยู่ แม้ว่าย็องจูจะยิ้ม แต่ก็ไม่มีใครยิ้มตามเธอเลยสักคน

ถึงอย่างนั้นก็ยังมีความที่รับรู้ว่ารอยยิ้มของย็องจูไม่ใช่รอยยิ้มเสแสร้งหนึ่งในนั้นก็คือแม่มินซ็อล

“ถ้าเจ้าของร้านนั่งอยู่ในสภาพแบบนี้ คิดว่าคนจะกล้าเข้ามาในร้านหรือ การขายหนังสือก็เป็นการค้าขายเหมือนกันนะ จะมามีคนนั่งเฉยเป็นผู้ดูอยู่ได้ยังไงล่ะ เธอคิดว่าการหาเงินมันง่ายขนาดนั้นเลยหรือไง”

แม่มินซ็อลมีใบหน้าสวยและขึ้นชอบการแต่งกายหรูหรา เธอเรียนภาษาจีนและเรียนวาดภาพที่ศูนย์วัฒนธรรมสองครั้งต่อสัปดาห์ เธอมักจะแวะมาที่ร้านหนังสือหลังเลิกเรียนระหว่างทางกลับบ้าน เพื่อมาสังเกตสีหน้าของย็องจู

“วันนี้ดีขึ้นหน่อยไหมล่ะ”

“ฉันสบายดีอยู่แล้วค่ะ”

ย็องจูเหยยืมบาง ๆ ตอบกลับน้ำเสียงที่แฝงความห่วงใยจากแม่มินซ็อล

“เฮ้อ เธอรู้ไหมว่าคนแถวนี้เขาดีใจกันแค่ไหนที่มีร้านหนังสือมาเปิดนะ แต่พอมาเจอแม่สาวที่นั่งห่อเหี่ยวเหมือนคนป่วยนอตหลุดแบบนี้ ใครเขาจะกล้าเข้ามาในร้านกันล่ะ”

แม่มินซ็อลพูดพลางหยิบกระดาษต่างกระดาษคิระยิบระยับออกมาจากกระเป๋ากระดาษของเธอ

“ฉันดูเหมือนคนนอตหลุดอย่างนั้นหรือคะ ฟังดูดีเหมือนกันนะคะเนี่ย”

เธอพูดออกมาด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้นเกินจริงราวกับจะสื่อให้รู้ว่าเป็นคำพูดล้อเล่น แม่มินซ็อลส่งเสียงไม่พอใจเล็กน้อยแล้วยืมบาง ๆ

“ขอเมริกาโนเย็นแก้วหนึ่งแล้วกัน”

ย็องจูคิดเงินแล้วพูดต่อโดยแสร้งทำเป็นจริงจัง

“ปกติแล้วฉันเป็นคนที่มีสมาธิแบบมาก ฉันเลยตั้งใจทำแบบนั้นเพื่อให้ดูเหมือนคนไม่ประสีประสาอะไร แต่คงจะไม่ได้ผลสินะคะ”

แม่มินซ็อลตอบกลับด้วยเสียงที่สูงขึ้นคล้ายว่าเธอชอบใจคำพูดของย็องจู

“ไม่ได้มีใครบอกเธอใช่ไหมว่าฉันชอบคนที่พูดล้อเล่นเก่งนะ”

ย็องจูเบิกตาสองชั้นเล็ก ๆ พร้อมยิ้มปากสนิท บ่งบอกว่าแล้วแต่จะคิดเลย แม่มินซ็อลเห็นดังนั้นก็หัวเราะอย่างอารมณ์ดีพลางปรายตามองย็องจู เธอมองย็องจูที่กำลังชงกาแฟ แล้วเอนกายพิงที่โต๊ะบาร์ จากนั้นแม่มินซ็อลก็พูดขึ้นราวกับพูดคนเดียว

“จะว่าไปฉันก็เคยเป็นแบบเธอเหมือนกันนะ ร่างกายของฉันหยุดนิ่งนับครั้งไม่ถ้วน เร็วแรงก็ไม่มี หลังจากคลอดมินซ็อล ฉันก็

ใช้ชีวิตเหมือนคนป่วยอยู่พักหนึ่งเลย แต่ฉันก็เป็นคนป่วยจริง ๆ นั่นแหละ เพราะฉันเจ็บตรงนั้น ตรงนี้ ไปทั้งตัว ฉันเข้าใจนะว่าทำไมร่างกายถึงได้เจ็บปวด แต่ที่ไม่เข้าใจคือทำไมฉันถึงรู้สึกเจ็บปวดหัวใจด้วย พอมาคิดดูแล้ว ฉันว่าตอนนั้นฉันคงเป็นโรคซึมเศร้าล่ะ”

“กาแพ่ได้แล้วค่ะ”

พอยังจูจะปิดฝาแก้วกาแพ่ แม่มินซ็อลก็บอกว่าไม่เป็นไร พลังเสียบหลอดใส่ในแก้วแล้วเดินไปนั่งที่โต๊ะของร้าน จากนั้นยังจูก็เดินไปนั่งลงที่ฝั่งตรงข้ามกับแม่มินซ็อล

“ตอนนั้นฉันป่วยจริง แต่เพราะทำตัวเหมือนคนป่วยไม่ได้ ฉันเลยรู้สึกเหนื่อยกว่าเดิมนะ ฉันว่าไม่ยุติธรรมเลยที่ฉันพูดไม่ได้ว่าตัวเองป่วย ฉันก็เลยร้องไห้ทุกคืน หากตอนนั้นฉันนั่งแบบคนหมดเรี่ยวแรงปล่อยให้เวลาผ่านไปเหมือนกับคุณเจ้าของร้านบ้างจะเป็นยังไงนะ ถ้าเป็นแบบนี้ฉันคงจะหยุดร้องไห้ได้เร็วขึ้นอีกหน่อย ฉันเอาแต่ร้องไห้อยู่นานจริง ๆ คนเรานะ หากอยากร้องไห้ก็ต้องร้องออกมา เมื่อหัวใจของเราร้องไห้เราก็ต้องร้องออกมา เพราะถ้ามันแต่ทนไว้ ก็ใช้เวลานานนะ กว่าจะดีขึ้น ยังจูนั่งฟังเธอโดยไม่พูดอะไร แม่มินซ็อลดูตกกาแพ่เย็นอีกใหญ่รวดเดียว

“จะว่าไปฉันก็อิจฉาคุณเจ้าของร้านเหมือนกันนะ ที่เธอได้มีเวลาแบบนี้ด้วย”

ในช่วงเวลาหลายเดือนแรกเธอร้องไห้บ่อยมากจริง ๆ อย่างที่แม่มินซ็อลบอก ตอนมินซ็อลน้ำตาไหล เธอก็ปล่อยให้ไหลออกมา ตอนที่ร้องไห้ไปแล้วมีลูกค้าเข้ามาในร้าน เธอก็แค่เช็ดน้ำตาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นแล้วลุกไปต้อนรับลูกค้า ลูกค้าก็แสร้งว่าไม่เห็นน้ำตาของยังจูเช่นกัน พวกเขาไม่ได้ถามว่าทำไมเธอถึงร้องไห้ เพียงแต่ทำสีหน้า

ราวกับคิดในใจว่ายิ่งจูงจะมีเหตุผลที่ร้องไห้ ไซ้แล้ว เธอมีเหตุผล
 ยิ่งจูงเองก็รู้ดีเช่นกัน และเหตุผลนั้นการร้องไห้ก็อาจจะวนเวียนอยู่กับ
 ยิ่งจูงไปอีกแสนนาน หรืออาจต้องร้องไห้ไปตลอดชีวิตก็ได้

เหตุผลของน้ำตาดำยังคงอยู่เหมือนเดิมที่ตำแหน่งเดิมในอดีต
 แต่วันหนึ่ง ยิ่งจูงก็ตระหนักได้ว่าเธอไม่ร้องไห้อีกแล้ว พอคิดได้ว่า
 ไม่ต้องร้องไห้อีกต่อไปแล้ว เธอก็รู้สึกโล่งใจขึ้นมา วันเวลาที่เอาแต่
 นั่งหมดเรี่ยวแรงค่อยๆ ผ่านผ่านไป เมื่อตื่นเช้าขึ้นมาในวันใหม่ เธอก็มี
 เรี่ยวแรงมากกว่าเมื่อวาน แต่ก็ยังไม่ถึงกับมีกะจิตกะใจจะทำอะไรกับ
 หนังสือนั่งสอที่พันใด เธอก็อ่านหนังสืออย่างเอาจริงเอาจังแทน

เธออ่านหนังสือทั้งวันทั้งคืนเหมือนสมัยที่ยังเป็นเด็ก กองหนังสือ
 ที่อยากอ่านไว้ข้างตัว บางทีก็หิวระแคะระเห้ บางทีก็ทำสีหน้าครุ่นคิด
 ถ้าเธอพบกับความสนุกสนานที่ลืมนั่นไปเนิ่นนานอีกครั้ง ความ
 สนุกสนานเหมือนเมื่อครั้งที่อ่านหนังสือจนตาพว้า ลืมแม้กระทั่งความหิว
 ไม่สนใจคำพูดของแม่ที่เรียกให้ไปกินข้าว บางทียิ่งจูงอาจจะเริ่มต้นใหม่
 ได้อีกครั้ง

ยิ่งจูงมักอ่านหนังสือทุกครั้งที่มีความว่างจนกระทั่งเธอเรียนจบ
 ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พ่อแม่ที่ไม่มีเวลาว่างได้แต่ปล่อยให้ยิ่งจูง
 หมกตัวอ่านหนังสืออยู่ที่มุมหนึ่งที่บ้าน หลังจากอ่านหนังสือนิยาย
 ที่มีอยู่ในบ้านจนหมดเกลี้ยง เธอก็เริ่มไปห้องสมุด เธอรู้สึกสนุกกับ
 การอ่านหนังสือ โดยเฉพาะตอนที่อ่านนิยาย เธอตื่นเต้นราวกับได้
 เดินทางท่องเที่ยวไปในโลกใบใหม่โดยไม่ต้องออกแรงให้เหนื่อยเลย
 แม้แต่น้อย ถึงแม้ว่าการออกเดินทางท่องเที่ยวไปยังโลกใบใหม่ แล้วจู่ๆ
 ต้องกลับมายังโลกแห่งความจริง จะทำให้เธอรู้สึกเสียดายราวกับโดน
 ขั้วปลั๊กออกมาจากความฝันอันแสนหวานโดยไม่ทันตั้งตัว แต่ความรู้สึกนั้น

ก็ไม่ได้คงอยู่นานนัก เพราะไม่ว่าเมื่อไรที่เธอเปิดหนังสือ เธอก็ออกเดินทางใหม่ได้อีกครั้ง

ย็องจูที่กำลังอ่านหนังสืออยู่ในร้านซึ่งไม่มีลูกค้ายัมพลางนวนนี้ถึงสมัยที่เธออายุสิบกว่าขวบ เธอใช้ฝ่ามือคลึงนวดดวงตาที่เริ่มแห้ง และคิดว่าแม้แต่การอ่านหนังสือก็ไม่ง่ายเลยในวัยเท่านี้ เธอกะพริบตาอีกสองสามครั้ง จากนั้นก็อ่านหนังสือต่อ ย็องจูอ่านหนังสืออย่างใจจดใจจ่อราวกับกำลังพยายามสานความสัมพันธ์กับเพื่อนที่ร่างรាក់ไปเมื่อครั้งยังเด็ก เพื่อนสองคนที่ตัวติดกันตั้งแต่ตื่นนอนตอนเช้าจนถึงเวลาเข้านอนตอนกลางคืน เมื่อความสัมพันธ์ที่เคยปรารถนากลับมาใกล้ชิดกัน ความสัมพันธ์ของทั้งสองก็ดีขึ้นในไม่ช้า หนังสือยอมรับในตัวตนของย็องจูไม่เพียงเท่านั้น หนังสือยังโอบกอดย็องจูด้วยความอบอุ่น และเข้าใจย็องจูโดยไม่สนใจว่าเธอจะเป็นคนแบบไหน ย็องจูรู้สึกได้ว่าตัวเองมีจิตใจเข้มแข็งราวกับคนที่รับประทานอาหารครบสามมื้อ และเมื่อเธอเงยหน้าขึ้นมาด้วยจิตใจที่เข้มแข็ง เธอก็ได้เห็นสภาพความเป็นจริงของร้านหนังสือผ่านสายตาที่เป็นกลาง

“ยอมรับเลยว่าที่ผ่านมามันไม่ได้ใส่ใจร้านหนังสือเลย”

จากเดิมที่มีหนังสืออยู่ไม่ถึงครึ่งชั้น เธอก็นำหนังสือไปจัดวางให้เต็มชั้นอย่างแข็งขัน เสาะหาหนังสือดี ๆ จากหลายที่ และเสียบกระดาษในดัดที่เขียนความรู้สึกที่มีต่อหนังสือเล่มที่อ่านไว้กับตัวเล่ม ส่วนหนังสือที่เธอยังไม่ได้อ่านก็จะหาคำวิจารณ์ของหนังสือเล่มนั้น ๆ จากอินเทอร์เน็ต หนังสือวิจารณ์ หรือไม้กับทวิวิจารณ์หนังสือเพื่อหาความรู้สึกหลังอ่านจากนักอ่านคนอื่น ๆ ตอนมีลูกค้ายามาถามหาหนังสือเล่มที่ย็องจูไม่รู้จัก เธอก็จะหามาอ่านในภายหลัง เธอทุ่มเทกับการทำให้ร้านหนังสือฮยูนัมดงเป็นร้านแบบที่ร้านหนังสือควรจะเป็น มากกว่าการ

พยายามดึงดูตลูกค้าให้มากขึ้น จากนั้นสายตากังขาของผู้คนใน
 ละครวนั้นก็ค่อยๆ ลดลง คนที่ช่างสังเกตจะรับรู้ได้ว่าร้านหนังสือกำลัง
 เปลี่ยนไป ทุกครั้งเวลาแวะมาที่ร้านจะสัมผัสได้ว่าร้านนี้ดูอบอุ่นและ
 ผ่อนคลายกว่าเดิม และกลายเป็นสถานที่ที่ผู้คนซึ่งเดินผ่านไปผ่านมา
 อยากรจะแวะเวียนเข้ามาสักครั้ง ยิ่งไปกว่านั้นคือการที่สีหน้าของย็องจู
 ต่างไปจากเดิม ย็องจูคนที่เคยน้ำตาหยดแหมะๆ จนลูกค้าทำตัวไม่ถูกนั้น
 ไม่มีอีกต่อไปแล้ว

ไม่เพียงแต่ผู้คนในละครวนใกล้เคียงเท่านั้นที่แวะมาที่ร้านเธอ
 แต่ยังมีผู้คนที่ตั้งใจมาที่ร้านหนังสือของเธอเพิ่มขึ้นอีกด้วย แม้มินซ็อลมอง
 ลูกค้าสามสี่คนที่กำลังอ่านหนังสืออยู่ในร้านก็รู้สึกดีใจพลางเอ่ยปากถาม

“พวกเขารู้จักร้านนี้ได้ยังไงกันนะ”

“เห็นว่ารู้จักร้านจากอินสตาแกรมนะคะ”

“ย็องจูเล่นอินสตาแกรมด้วยหรือ”

“พวกกระดาดขาไนต์ที่ฉันเสียบไว้ที่หนังสือนะคะ ฉันอัปโหลดเนื้อหา
 ที่เขียนบนกระดาดขาไนต์ลงในอินสตาแกรมด้วย”

“ทำแบบนั้นแล้วคนก็มาถึงที่นี่เลยนะคะ”

“ฉันอัปโหลดนั่นนี่หลายอย่างเลยคะ ตอนมาทำงานตอนเช้าก็จะ
 ลงพวกคำทักทาย ถ้ามีหนังสือที่ฉันกำลังอ่านอยู่ก็จะแนะนำหนังสือบ้าง
 บางทีเวลาฉันเหนื่อยๆ ก็บ่นลงในนั้นเหมือนกันคะ แล้วตอนเลิกงาน
 ฉันก็จะทักทายพวกเขาอีกรอบด้วยคะ”

“ฉันไม่เข้าใจคนสมัยนี้เลยจริงๆ เธอทำแบบนั้นแล้วคนก็มาหา
 ถึงที่นี่เนี่ยนะ แต่ยังไงก็ถือว่าเป็นเรื่องดีละ ฉันนึกว่าเธอเอาแต่นั่งเฉยๆ
 อย่างเดียวซะอีก เธอเองก็ทำอะไรอยู่เหมือนกันสินะ”

ตอนที่ไม่ได้ใส่ใจอะไรก็ไม่ค่อยมีเรื่องให้ทำนักรอก แต่พอเริ่ม

ใส่ใจขึ้นมาแล้ว ก็มีเรื่องต้องทำไม่จบไม่สิ้น นับตั้งแต่เข้างานจนเลิกงาน ตอนเย็น เธอต้องเคลียร์ไหว้ตัวอย่างขยันขันแข็งตลอดทั้งวัน ยิ่งตอนเธอกำลังทำงานอยู่ตรงส่วนร้านหนังสือแล้วมีคนมาสั่งกาแฟ ยิ่งทำให้เธอวุ่นจนแทบไม่ได้สติ มีหลายครั้งที่งานยุ่งมากทำเอาเธอวิ่งวุ่นจนขาขวิด ย็องจูแพะป้ายประกาศรับสมัครวาริสตาไว้หลายจุดใกล้ร้านหนังสือ แล้ววันถัดไป มินจุนก็มาที่ร้าน เธอตั้งป้ายประกาศรับสมัครงานออกจับพลันเมื่อเธอได้ลิ้มรสชาติกาแฟที่มินจุนซงให้ดื่ม มินจุนเริ่มงานที่ร้านของเธอในวันรุ่งขึ้นทันที ตอนนั้นเป็นช่วงที่ร้านหนังสือเปิดมาได้ประมาณหนึ่งปีพอดี

นับจากวันนั้น เวลาที่ผ่านไปอีกหนึ่งปี อีกห้าหน้าที่ มินจุนจะเปิดประตูและเข้ามาในร้าน แล้วย็องจูก็จะดื่มกาแฟที่มินจุนซงมาให้พร้อมกับอ่านหนังสือไปด้วย จนกระทั่งถึงเวลาเปิดร้านหนังสือตอนบ่ายโมง

กาแฟของวันนี้ รสชาติอะไรหรรษา

มินจุนมองผู้ชายที่เดินผ่านไปพร้อมกับใช้พัดลมพกพาขนาดเล็กจิ๋ว เปิดลมเป่าด้วยแวนตาอิจฉาเล็กน้อย แล้วเขาก็เดินมุ่งไปที่ร้านหนังสือ เขารู้สึกแสบร้อนไปจนถึงหนังศีรษะเพราะแสงแดดร้อน ๆ ที่แผดเผา ปีกที่แล้วยังไม่รู้สิกร้อนขนาดนี้หรือเปล่านะ...มินจุนพยายามนึกถึงอากาศ ในช่วงนี้ของปีกที่แล้ว ก่อนจะนึกถึงตอนที่เดินอยู่บนถนนเส้นนี้ และหันไปเห็นป้ายประกาศที่เขียนว่า “รับสมัครบาร์ริสตา” โดยบังเอิญ

ประกาศรับสมัครบาร์ริสตา

ทำงานสัปดาห์ละห้าวัน วันละแปดชั่วโมง

เงินเดือน จะแจ้งให้ทราบเมื่อมาสมัคร

ร้านเรายินดีต้อนรับทุกท่านที่ชงกาแฟรสชาติดีค่ะ

ตอนนั้นเขากำลังหางานโดยไม่เกี่ยงว่าจะเป็นงานแบบไหนอยู่พอดี มินจุนจึงตรงไปที่ร้านหนังสือทันทีในวันรุ่งขึ้น เขาไม่สนใจเลยว่าจะต้องทำงานชงกาแฟ ยกของและทำความสะอาดห้องน้ำ ทำแฮมเบอร์เกอร์

ส่งพัสดุ หรืองานแคชเชียร์ยิบบาร์โค้ดก็ตาม ไม่ว่าจะป็นงานแบบไหน ขอแค่ให้เขาหาเงินได้ก็พอ

เขาเปิดประตูเข้าไปในร้านหนังสือตอนบ่ายสามโมง ซึ่งน่าจะเป็นช่วงเวลาที่ย่านไม่มีคนที่สุด และในร้านก็ไม่มีลูกค้าสักคนตามที่เขาคาดไว้ มินจุนเห็นผู้หญิงที่น่าจะเป็นเจ้าของร้านนั่งอยู่ตรงโต๊ะสี่เหลี่ยมฝั่งร้านกาแฟและกำลังเขียนอะไรบางอย่างลงบนกระดาษโน้ตขนาดเท่าฝ่ามือ เธอเงยหน้าขึ้นเพราะเสียงมินจุนเดินเข้ามา แล้วเธอก็ส่งสายตาทักทายเขา รอยยิ้มเป็นธรรมชาติบนใบหน้าคล้ายกำลังบอกเขาว่า เชิญดูหนังสือได้ตามสบาย ฉันจะไม่รบกวนหรอก

ผู้หญิงคนที่น่าจะเป็นเจ้าของร้านเริ่มลงมือเขียนอีกครั้ง มินจุนจึงตั้งใจว่าจะไม่ผลิผลามเข้าไปหาเธอ เขาตัดสินใจเดินดูรอบ ๆ ร้านหนังสือก่อน ร้านนี้มีขนาดค่อนข้างใหญ่สำหรับร้านหนังสือที่อยู่ในละแวกหมู่บ้าน มีเก้าอี้วางไว้ตามจุดต่างๆ บรรยากาศภายในร้านทำให้รู้สึกที่อ่านหนังสือได้ตามสบาย ไม่ต้องเกร็งกับสายตาใคร ชั้นหนังสือด้านขวามืออัดแน่นด้วยหนังสือกินพื้นที่ถึงหนึ่งในสามของผนังห้องที่ทอดยาว มีประตูตั้งอยู่กึ่งกลาง ด้านข้างมีชั้นวางของขนาดสูงพอ ๆ กับหน้าต่างตั้งอยู่ ขนาดกวาดตามองแบบคร่าว ๆ ก็เห็นได้ชัดว่าหนังสือพวกนั้นไม่ได้แบ่งแยกตามประเภทอะไรเป็นพิเศษ มินจุนหยิบหนังสือเล่มหนึ่งออกมาจากชั้นวางของข้างเขา ในนั้นมีกระดาษโน้ตขนาดเท่าฝ่ามือเสียบบอยู่เหมือนเป็นที่คั่นหนังสือ เขาลองอ่านกระดาษโน้ตแผ่นนั้น

“ฉันคิดว่าคนคนหนึ่งน่าจะเป็นเหมือนเกาะเกาะหนึ่งค่ะ เพราะเราต่างอยู่ลำพังเหมือนเกาะ และมีความเจ็บเหงาเหมือนเกาะ แต่การอยู่ลำพังและความเจ็บเหงานั้นไม่ใช่เรื่องที่ไม่ดีเสียทีเดียวนะค่ะ การอยู่ลำพังนำมาซึ่งความอิสระ และความเจ็บเหงาทำให้เรารู้สึก

มากขึ้น นิยายที่ฉันชื่นชอบคือนิยายที่ตัวละครมีภาพลักษณ์เหมือนกับเกาะ และนิยายที่ฉันรักคือนิยายที่ตัวละครแต่ละตัวที่ใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยวได้มาค้นพบซึ่งกันและกันค่ะ 'อ้าว เธออยู่ที่นั่นเองหรอ อิมฉันอยู่ที่นี่' นิยายแบบนี้ละคะ 'จริงๆ แล้ว การอยู่ลำพังก็ทำให้รู้สึกเหงานิดหน่อยนะ แต่จากนี้ไปคงได้เหงาน้อยลงแล้ว นั่นก็เพราะเธอ' คงเป็นเรื่องน่ายินดีจริงๆ ถ้าคิดแบบนี้ได้ค่ะ นิยายเรื่องนี้ทำให้ฉันได้รู้สึกถึงความน่ายินดีแบบนี้ค่ะ"

มินจุนเสียบกระดาศหน้าโตใส่กลับไปตามเดิม จากนั้นก็พลิกไปดูชื่อหนังสือ หนังสือเล่มนี้ชื่อ *ความสง่างามของเม่น* เขาจินตนาการถึงภาพเม่นที่มีหนามแหลมๆ เดินด้วยท่าทางสง่างาม เม่น ตัวเดียวลำพัง ความเงียบเหงา ความลุ่มลึก คำพูดที่เธอเขียนไว้ว่าการอยู่ลำพังทำให้มีอิสระ ความเงียบเหงาทำให้มีความลุ่มลึกขึ้นได้ สำหรับมินจุนแล้ว การอยู่ลำพัง และความเงียบเหงาก็ไม่ใช่สิ่งที่มีความหมายมากกว่านั้น เขาไม่ได้พยายามหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพัง และไม่ได้พยายามที่จะหลีกเลี่ยงความเงียบเหงา ดังนั้นเขาจึงมั่นใจได้ว่าเขามีอิสระ แล้วความลุ่มลึกล่ะ เขาเองก็ไม่วู้เหมือนกัน

มินจุนเดาว่ากระดาศหน้าโตที่เขาเพิ่งเห็นน่าจะเกี่ยวข้องกับอะไรบางอย่างที่ผู้หญิงคนที่ดูเหมือนเจ้าของร้านนั่งทำอยู่ที่โต๊ะ เธอเป็นคนเขียนโน้ตเหล่านี้ด้วยตัวเองทั้งหมดเลยหรือ เขาเคยเข้าใจว่าร้านหนังสือทำแค่จัดเรียงหนังสือแล้วก็ขายหนังสือเท่านั้น แต่ดูแล้วคงจะไม่ใช่แค่นั้น

"เอ่อ..."

มินจุนเดินดูทั่วร้านหนังสือและมาหยุดที่เครื่องชงกาแฟเป็นอย่างดี จากนั้นเขาจึงเอ่ยปากทักหญิงสาว

"คะ ต้องการอะไรหรือเปล่าคะ"

ย็องจูหยุดเขียนโน้ตแล้วลุกขึ้นยืน มองมินจุน

“ผมเห็นป้ายประกาศหาพนักงานพาร์ตไทม์ที่คุณกำลังหาบาริสตา
อยู่นะครับ”

“อ้อ! ประกาศนั้นนะเหรอคะ! ถ้าฉันเชิญมานั่งตรงนี้ก็ก่อนคะ”

ย็องจูต้อนรับมินจุนด้วยใบหน้าสดใสราวกับได้พบคนที่เธอรอคอย
มานานเสียที เธอให้เขานั่งที่เก้าอี้ จากนั้นก็เดินไปหยิบกระดาษสองแผ่น
จากโต๊ะหนังสือด้านข้างเคาน์เตอร์ แล้วนำมาวางบนโต๊ะ ย็องจูนั่งลง
ตรงข้ามกับมินจุนก่อนจะถามว่า

“คุณอาศัยอยู่แถวนี้เหรอคะ”

“ครับ”

“แล้วคุณชงกาแฟเป็นไหมคะ”

“ครับ ผมเคยทำงานพาร์ตไทม์ในร้านกาแฟหลายครั้งแล้วครับ”

“ถ้าฉันคุณคงใช้เครื่องชงกาแฟเครื่องนั้นเป็นใช่ไหมคะ”

มินจุนเหลือบไปมองเครื่องชงกาแฟเล็กน้อย

“ก็น่าจะได้แหละครับ”

“ถ้าฉันคุณช่วยชงกาแฟมาให้ฉันหน่อยได้ไหมคะ”

“ตอนนี้เหรอครับ”

“ค่ะ ช่วยชงมาสองแก้วก็พอคะ เรามาดื่มกาแฟกันพลางๆ
แล้วก็คุยกันไปด้วยนะคะ”

คนทั้งสองนั่งหันหน้าเข้าหากันโดยมีแก้วกาแฟวางอยู่ตรงกลาง
ระหว่างพวกเขาทั้งคู่ ย็องจูดื่มกาแฟที่มินจุนชงมาให้ ส่วนมินจุน
ก็จ้องมองย็องจูที่กำลังดื่มกาแฟ ก่อนหน้าที่เขาจะไปชงกาแฟ เขาไม่ได้
รู้สึกตื่นเต้นอะไร เพราะการชงกาแฟให้มีรสชาติดีนั้นไม่ใช่เรื่องยาก
แต่การที่เขาต้องมานั่งดูย็องจูดื่มดำกับกาแฟที่เขาชงให้โดยที่เธอไม่พูด

อะไรสักคำ ทำให้เขารู้สึกประหม่าขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก ย็องจูตี้มกาแพ
เข้าไปสองอึกอย่างช้า ๆ แล้วเธอก็มองมาที่มินจุน

“ทำไมไม่ตี้มละคะ ลองตี้มดูสิ อร่อยดีนะคะ”

“ครับ”

ทั้งสองคนพูดคุยกันประมาณยี่สิบนาที โดยมากจะเป็นย็องจูที่พูด ส่วนมินจุนเป็นคนฟัง ย็องจูบอกว่ากาแพที่เขาชงนั้นรสชาติดีมาก และหวังว่าเขาจะเริ่มทำงานได้เลยทันที มินจุนซึ่งคิดไว้แบบนี้อยู่แล้ว จึงตอบตกลงเสียงเรียบ ๆ ย็องจูบอกว่าให้มินจุนทำหน้าที่เป็นบาริสตา ในร้านหนังสือนืออย่างเต็มทีก็พอ ย็องจูขอแค่ให้ตัวเองไม่ต้องกังวล เรื่องกาแพอีกก็เพียงพอแล้ว ย็องจูถามมินจุนซ้ำว่าเขาช่วยเลือกซื้อ เมล็ดกาแพด้วยได้หรือไม่ ซึ่งมินจุนก็ตอบตกลงอย่างง่าย ๆ เพราะคิดว่า ไม่ใช่เรื่องลำบากอะไร

“ฉันมีบริษัทขายเมล็ดกาแพแล้วที่เคยติดต่อซื้ออยู่ เจ้าของที่นั่น จะคอยช่วยคุณเป็นอย่างดีแน่นอนค่ะ”

“ครับ”

“พวกเราแค่ทำงานในส่วนของตัวเองให้ดีก็พอค่ะ และถ้าหากว่า อีกคนหนึ่งกำลังวุ่น อีกคนก็แค่มาคอยช่วยเหลือก็พอ”

“ครับ”

“ฉันไม่ได้ขอให้คุณมาช่วยฉันฝ่ายเดียวนะคะ ตอนที่คุณมินจุน ยุ่ง ๆ ฉันก็จะไปช่วยเหมือนกันค่ะ”

“ครับ”

ย็องจูยื่นเอกสารสัญญาจ้างให้กับมินจุน บอกว่าถ้ารายละเอียด สัญญาจ้างไม่มีปัญหาอะไรก็เซ็นชื่อได้เลย พร้อมยื่นปากกาให้เขา ย็องจูทวนเนื้อหาในเอกสารสัญญาจ้างให้มินจุนฟังโดยละเอียดทีละข้อ ๆ

“ทำงานสัปดาห์ละห้าวันคะ หยุดวันอาทิตย์กับวันจันทร์ แล้วก็
เวลางานคือเที่ยงครึ่งถึงสองทุ่มครึ่งคะ คุณสะดวกไหมคะ”

“ครับ”

“ส่วนร้านหนังสือเราจะเปิดสัปดาห์ละหกวัน ฉันจะหยุดแค่
วันอาทิตย์วันเดียวคะ”

“อ้อ ครับ”

“ถ้าหากคุณต้องทำงานล่วงเวลา ซึ่งก็คงไม่ค่อยมีเหตุการณ์นั้น
บ่อยนัก เรายังจะจ่ายค่าล่วงเวลาให้คะ”

“ครับ”

“ค่าจ้างชั่วโมงละหนึ่งหมื่นสองพันวอน¹ คะ”

“หนึ่งหมื่นสองพันวอนเหวอครับ”

“เห็นว่าถ้าให้ทำงานสัปดาห์ละห้าวัน จะต้องได้รับค่าจ้างใน
อัตรานี้นะคะ”

มินจุนหันกลับไปมองรอบๆ ร้านหนังสือโดยไม่รู้ตัว เขาเพิ่ง
ตระหนักได้ว่าตั้งแต่เข้ามาในร้าน ยังไม่มีลูกค้าเข้ามาเลยสักคน
เขาสงสัยว่าเจ้าของร้านรู้เรื่องนี้ด้วยหรือเปล่า เขาคิดว่าเจ้าของร้าน
ที่ดูเหมือนเพิ่งเคยจ้างพนักงานพาร์ตไทม์เป็นครั้งแรกกำลังทำแบบนี้
โดยที่ไม่รู้อะไรเลยสักอย่าง มินจุนรู้สึกแปลกใจกับย็องจูที่นั่งสบาย
อารมณ์ราวกับเธอกำลังจัดการงานที่แสนง่ายดาย เขาจึงเผลอพูด
ไม่เข้าเรื่องโดยไม่รู้ตัว

“ปกติเขาไม่ให้กันมากขนาดนี้นะครับ”

ย็องจูเงยหน้าขึ้นมองมินจุน จากนั้นเธอก็เบนสายตาไปที่เอกสาร

¹ ประมาณสามร้อยหกสิบบาท

สัญญาจ้างงานประหนึ่งเข้าใจทันทีว่ามินจุนหมายถึงอะไร

“นั่นสินะคะ คงจะลำบากสักหน่อย เพราะค่าเช่าที่สูงมาก... แต่ที่นี้อยู่ได้ค่ะ คุณมินจุนไม่ต้องเป็นกังวลนะคะ”

ย็องจูพูดเพียงแค่นั้นแล้วเธอก็เงยหน้าขึ้นมองตาของมินจุน แม้ว่าแววตานั้นจะดูคล้ายไม่สนใจอะไร แต่ขณะเดียวกันก็เป็นแววตาที่แฝงความอบอุ่นเอาไว้ตรงไหนสักแห่งด้วย เธอถูกใจเขาตรงจุดนี้ แววตาที่ไม่อาจตีความหมายได้เพียงอย่างเดียว แววตาที่อยากพูดคุยสนทนาและทำความรู้จักกันไปเรื่อย ๆ ย็องจูถูกใจในทัศนคติของมินจุน เช่นกัน เขามีท่าทางที่ไม่ปรุงแต่งเสแสร้ง ท่าทางที่ไม่ได้ตั้งใจพยายามจะดูดีในสายตาของย็องจู แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นท่าทางที่มีมารยาท

“ถ้าจะทำงานให้ดีคุณก็ต้องพักผ่อนให้เพียงพอ และถึงคุณจะพักผ่อนก็ต้องได้ค่าจ้างประมาณหนึ่งถึงจะใช้ชีวิตอยู่ได้สิคะ”

มินจุนฟังคำพูดของย็องจู จากนั้นก็กลับมาอ่านเอกสารสัญญาจ้างงานอีกรอบ เจ้าของร้านคนนี้คิดไว้ก่อนว่าจะให้พนักงานพาร์ทไทม์ทำงานห้าวันต่อสัปดาห์ วันละแปดชั่วโมง จากนั้นจึงกำหนดค่าจ้าง ชั่วโมงละหนึ่งหมื่นสองพันวอน เพื่อให้ลูกจ้างที่มาทำงานได้พักผ่อนเพียงพอ นี่เป็นความยุติธรรมของเจ้าของร้านมือใหม่หรือเปล่านะ หรือบางทีร้านหนังสือนี้อาจจะมีรายได้ดีกว่าที่เขาคิดหรือเปล่า มินจุนเห็นชื่อตามที่ย็องจูบอกให้เซ็น จากนั้นก็ถือเอกสารสัญญาจ้างงานและลุกจากที่นั่ง

ย็องจูพูดกับมินจุนที่โค้งให้ตอนเธอเดินออกมาส่งถึงหน้าประตูร้าน

“แต่บางทีร้านหนังสือนี้อาจเปิดได้ไม่ถึงสองปีก็ได้นะคะ ไม่เป็นไรใช่ไหมคะ”

สมัยนี้ใครเขาทำงานพิเศษเกินสองปีกันบ้าง งานพิเศษที่มินจุน

เคยทำนานที่สุดจนถึงตอนนี้คือหกเดือน สำหรับมินจุน ต่อให้จู่ ๆ ย็องจูบอกให้เขาออกจากงานทันทีในเดือนหน้า ตัวเขาเองก็คงไม่ได้รู้สึกเสียตายอะไร ดังนั้นมินจุนจึงตอบเสียงเรียบ ๆ ว่า “ครับ”

จากตอนที่เขานึกสงสัยในตัวคนที่ชื่อย็องจู พลางตอบกลับไปว่า “ครับ” นั่นก็ผ่านมาหนึ่งปีแล้ว ที่ผ่านมาทั้งย็องจูและมินจุนต่างก็ทุ่มเทอย่างเต็มที่กับงานในส่วนของตนตามที่ตกลงกันไว้ ย็องจูสนุกกับการสร้างสรรค์อะไรใหม่ ๆ และคอยเฝ้าดูปฏิกิริยาของลูกค้า ส่วนมินจุนก็ก้มหน้าก้มตาเลือกซื้อเมล็ดกาแฟ และชงกาแฟอย่างเงียบ ๆ เห็นได้ชัดว่าย็องจูไม่ได้คาดหวังอะไรอย่างอื่นจากมินจุน นอกเหนือไปจากกาแฟรสชาติดี บางครั้งเธอก็มองมินจุนที่นั่งเหม่อลอยเพราะไม่มีอะไรทำ แล้วระเบิดหัวเราะออกมาพร้อมบอกว่าเพราะสีหน้าของมินจุนนั้นดูตลกดี ปกติเวลานี้เจ้านายต้องคอยจ้องจับผิดไม่ใช่หรือไงนะ...มินจุนคิดแบบนั้น พลางหัวเราะตามเธออยู่บ่อยครั้ง

มินจุนปาดเหงื่อที่ไหลลงมาตามเส้นผม แล้วเปิดประตูเข้าไปในร้านหนังสือ ลมเย็นสดชื่นจากเครื่องปรับอากาศโอบล้อมร่างกายชวนให้รู้สึกดี

“มาแล้วครับ”

มินจุนทักทายย็องจูที่กำลังอ่านหนังสือ

“คุณมินจุนมาแล้วเหรอคะ วันนี้อากาศร้อนมากเลยใช่ไหมคะ”

“นั่นสิครับ”

มินจุนยกโตะที่มีลักษณะเป็นบาร์ขึ้นแล้วก็เดินเข้าไปประจำตำแหน่งของตัวเอง โดยมีเคาน์เตอร์คั่นตรงกลางระหว่างฝั่งหนึ่งซึ่งเป็นที่ของมินจุน และอีกฝั่งหนึ่งซึ่งเป็นที่ของย็องจู

“กาแฟของวันนี้รสชาติอะไรเหรอคะ”

พอยังจุถามมินจุนที่กำลังเซ็ดมืออยู่ เขาก็ตอบกลับด้วยน้ำเสียง
หยอกเย้า

“อีกเดี๋ยวลองเดาดูนะครับ”

ไม่ทันไรถ้วยกาแฟก็ถูกวางลงข้าง ๆ หนังสือที่ยังจุกำลังอ่านอยู่
มินจุนเดินกลับไปยังที่ของเขาแล้วนั่งลงบนเก้าอี้ จากนั้นก็เฝ้ามองดูย็องจู
ดื่มกาแฟ เธอวางถ้วยกาแฟลงที่เดิม จากนั้นก็เว้นช่วงสักพักแล้วพูดว่า

“ก็คล้ายกันกับเมื่อวานนะคะ แต่กลิ่นผลไม้ค่อนข้างแรงกว่าเดิม
หน่อย ฉันว่าอร่อยดีนะคะ”

มินจุนยิ้มบาง ๆ พลังพยักหน้า ทั้งสองคนพูดคุยกันเล็กน้อย
อย่างเคย จากนั้นต่างฝ่ายต่างก็กลับไปใช้เวลาของตัวเองต่อ ก่อนร้านเปิด
ย็องจูจะอ่านหนังสือ ส่วนมินจุนก็จะตระเตรียมเมล็ดกาแฟที่จะใช้สำหรับ
วันนี้ และเมื่อพอมีเวลาเขาก็จะทำความสะอาดตามจุดต่าง ๆ ของร้าน
แม้ว่าเมื่อคืนย็องจูจะจัดแจงทำความสะอาดไปบ้างแล้ว แต่ก็คงมีอะไร
ให้มินจุนทำอีกอยู่ดี